

УДК 821.161. 2(477.83)

Л. В. Явір

АНТРОПОНІМИ ЯК СИМВОЛЕМИ ПОЕТИЧНОГО ДИСКУРСУ ІВАНА ФРАНКА

У статті на матеріалі поезій Івана Франка проаналізовано символічне наповнення антропонімів, що становлять невід'ємну складову індивідуально-авторського стилю письменника, його ідіолекту; окреслено мовні й позамовні чинники, які сприяють символізації антропонімів. Доведено: антропоніми не лише важлива складова передачі емоційно-експресивного бачення дійсності поетом, а й майстерно відшліфований та завуальований символ.

Ключові слова: символ, символема, антропонім, теонім, поетонім, бібліє-онім, ономастика.

У певні періоди та чи інша наука відчуває потребу переосмислити свої методологічні засади, по-новому підійти до оцінки фундаментальних понять, доповнити й розширити їх. Велику роль у цьому процесі відіграє звернення до історії науки, співвіднесення її із сучасними потребами, визначення продуктивних елементів її історичного розвитку. Ідеться не про модернізацію історії, а про нове її прочитання — реінтерпретацію. Кожне явище культури має свій інтерпретаційний потенціал, який набуває якнайповнішого розкриття, вступаючи в контакти, в діалог з новими історико-культурними контекстами [1: 79]. Зміна сучасної гуманітарної парадигми вимагає нових підходів і до прочитання текстів Івана Франка, у нашому випадку текстів поетичних.

Силою об'єктивних та суб'єктивних факторів чисельні грані «ліричного універсуму» Івана Франка досліджувалися лише спорадично. На периферії франкознавчих об'єктивів тривалий час залишалися й лінгвістичні символи, що є невід'ємною складовою поетичного ідіостилу митця. Вивчення символіки Івана Франка розпочалося відносно недавно в системі лінгвістичних знань. Заторкували цю проблему в своїх розвідках М. Скаб, І. Денисюк, В. Корнійчук, О. Дей, М. Шалата, М. Гольберг, З. Гузар та ін.

У контексті антропоцентризму сучасної лінгвістики першорядної ваги набувають ономастичні студії, адже несуть у собі не лише інфор-

мацію про особливості розбудови словникового складу тієї чи іншої мови за рахунок власних особових назв, а й відомості етнокультурологічного плану [4 : 32].

Власні імена є обов'язковим і невід'ємним компонентом системи виражальних засобів художнього твору. Їхня питома вага в ономастичному полі тексту доволі суттєва. Іншими словами, ономастика художнього твору становить чітку й розгалужену систему (системи), в якій кожен онім, за словами О. Суперанської, тісно пов'язаний з іншими і поза цими зв'язками взагалі не сприймається [докл. див. 9 : 83].

У нашій невеличкій розвідці зупинимося саме на дослідженні ономастичної символоробітні Івана Франка. Зважаючи на те, що в межах однієї статті неможливо охопити увесь онімний потенціал поета, обмежимося лише одним фрагментом Франкової поетичної ономастери — репрезентацією антропонімів як символом.

Вважаємо таку тему актуальною і перспективною, оскільки в поезіях Івана Франка подибуємо значний пласт онімної символіки (у нашому випадку антропонімів), що потребує ґрунтовного лінгвостилістичного коментування. Нейтральні у повсякденній мові власні імена перевтілюються в художньому, головню — поетичному, дискурсі, набувають нового емоційного та символічно-нараженого звучання.

Мета статті — проаналізувати символічний потенціал антропонімів у поетичних текстах Івана Франка. Реалізація поставленої мети вимагає виконання конкретних **завдань**, а саме: виокремити у поезіях письменника антропосимволи, проаналізувати та висвітлити їх семантико-символічне наповнення. **Об'єкт** дослідження — поетичний дискурс Івана Франка. **Предмет** — антропоніми з погляду їх символічного наповнення в поетичних текстах І. Франка.

При розгляді в поетичному тексті семантико-естетичних якостей власних назв — антропонімів, передовсім — символічних прирощень, що активно використовуються у загальнонародній мові, необхідно враховувати, що склад цих імен не є однорідним. У процесі вживання будь-яка власна назва — антропонім може набувати різних значеннєвих і символічних обертонів.

На розвиток символічного значення та виникнення конотацій впливає низка факторів, скажімо, тип онімної основи, характер дже-

рела, рівень обізнаності мовців із пропріативом та його денотатом, частотність уживання власної назви, симпатія або антипатія народу до неї, фонетичний фактор, етимологія оніма, його національна належність, структурно-організаційні можливості пропріальної одиниці, традиції, звичаї, зміни світогляду, вплив політичних, економічних подій, прагнення до експресії. Хоча, звісно, у процесі конотації та символізації визначальну роль відіграє семантика онімної основи.

О. Ю. Карпенко, систематизуючи онімні розряди в ситуації асоціативного експерименту і за обсягом символічних та образних асоціатів, стверджує, що найчастіше переосмислені асоціати з'являються серед теонімів, при чому тут досить часто спостерігається семантична інверсія: не асоціати символізують стимул, а, навпаки, стимул займає позицію символу до асоціата [10: 61].

Аналіз інтелектуального, художньо-естетичного та експресивного потенціалу антропонімів українського та світового онімного простору в ідіолекті Івана Франка дозволяє поділити досліджувані номени на такі групи:

1. Теоніми християнських та світових релігій (Бог, Ісус Христос, Пречиста Діва, Єгова (Ягве), Будда, Астарта);
2. Імена біблійних персонажів (Йосиф, Соломон, Лазар, Пилат, Адам, Каїн);
3. Імена святих (свята Доместіка, святий Николай, святий Іван Дамаскин, свята Варвара);
4. Імена міфологічних істот і божеств (Немезіда, Агріман, Ормузд, Лаокоон, Іксіон);
5. Імена видатних українських та світових історичних діячів, полководців (Наливайко, Марко Кралевиц, Милош Обилич, Олександр Македонський, Періс, Фуль);
6. Імена представників українського та світового літературно-мистецького простору (Тарас Шевченко, Іван Котляревський, Шекспір, Спенсер, Петрарка, Данте);
7. Імена філософів (Арістотель);
8. Оказіональні антропосимволи (Мирон, Михайло, Трохим) та ін.

Багато поезій Івана Франка просякнуті сакральною тональністю, що особливо виразно звучить підсилена відповідною ономалексикою, зокрема теонімами. Біблійна ономастика підтверджує тезу, що власні імена в художньому тексті зберігають безпосередній зв'язок з

поняттям, мають великий виражальний потенціал і стають одними з найважливіших його елементів (Бог, Господь — всевладність, всемогутність, справедливість; Ісус Христос — відкупитель, ізбавитель людства, найбільший страдник; Мати Божа — заступниця, покровителька). Конотативна ж специфіка сакральних онімів несе в собі надзвичайно багату культурну інформацію, зумовлену дією інтра- й екстралінгвальних чинників.

Поезії Івана Франка рясно засіяні біблійними символами, серед яких чільне місце належить теонімам **Бог**, **Пречиста Діва**, **Ісус Христос**. Частотність уживання цих теонімів, а також їхнє глибоке філософське переосмислення свідчать не тільки про інтерес автора до біблійної тематики та його обізнаність у цій сфері, а про особливості світогляду поета, його моральні й духовні переконання та цінності [12 : 48].

Теонім **Бог** — найчастотніший поетонім поезій Івана Франка. Укладачі словопоказчика «Лексика поетичних творів Івана Франка» (І. Ковалик, І. Ощипко, Л. Полюга) зафіксували 2121 випадок вживань цієї лексеми, це не беручи до уваги похідних утворень [5 : 20]. Традиційними символічними обертонами концепту **Бог** виступають компоненти «святість», «всемогутність», «добро», «милосердя», «любов», «всепрощення» та ін.:

*Отак і той, що наложив печать
На серце: сам, без дружньої розмови
Жие для себе — хоч би був не знаць
Як чесний, не приблизиться на п'ядь
До **Бога** без любови [11: 260].*

Нерідко теонім **Бог** набуває в Івана Франка досить несподіваних з лінгвального погляду імпліцитних та експліцитних оказіональних конотацій, що визначаються концептами «патріотизм», «містицизм» чи навіть «кохання»:

*Та боюсь за тебе дуже,
Бо любов — то мстивий бог:
Як одно її зневажить,
Любов мститься на обох [11 : 215].*

Христос за біблійною традицією — боголюдина, Месія; в образно-метафоричному значенні — страдник за людей, той, хто безкорисливо

служить людям, далека від життя людина. Як символ слово-поняття **Христос** несе ідеї страдництва, спасіння, спокути, всепрощення, очищення [6 : 162].

Іван Франко акумулював всі вказані грані образу Богочоловіка, і вивів свій символообраз **Христа**-відкупителя та відвічного страсто-терпця, знак переваги вічного над минушим, справедливості й милосердя. Поет неперевершено й влучно екстраполює образ-символ **Ісуса Христа** на сьогодення:

*З диму жертв, з тьми церемоній,
Із обмани, крові й сльоз —
Словом, як з хреста старого
Сходить між людей **Христос** [11 : 133].*

Важливе місце в ідіолекті Івана Франка посідає антропосимвол **Мати Божа**, Пречиста Діва, котра уособлює дієвий активний первень через актуалізацію в контексті поезій сем «заступництво», «милосердя», «надія всіх скривджених». Такі конотативні нашарування подибуємо в рядках і між рядками поезій «Коляда», «Рука Івана Дамаскина» та ін.

*Мовчав і молився у муках Іван;
Взяв руку відтяту в лівицю,
А потім, кровавий, каліка, пішов
В **Пречистій Діви** каплицю [11, 433].*

Не оминув поет своєю увагою і біблійне ім'я Бога — **Ягве, Єгова**, вживає його, щоправда, у дещо приземленому світлі як символ строгості та суворості:

*Тож час би, мамо, як євреї **Ягве**
(Нащо вже пан був строгий і скептичний!),
Сказать собі: «Спочину вже тепер!». [11 : 352].*

Окрім християнських теонімів, поезії Івана Франка густо помережані біблійними антропонімами Старого і Нового Завіту, які наскрізь просякнуті символічно-акцентованими нашаруваннями.

Найдавнішими біблієонімами, котрі вже впродовж тисячоліть уособлюють «гріх», «смерть», «відречення від раю» є образи **Адама і Єви**. Через ці відвічні образи Іван Франко актуалізує символосеми «непостійність людини», «гріховність», навіть «наука»:

*І се треба, брате, в повинність вмінути:
Не спасе нас місце і рід іменитий,
Як Божої волі не будем чинити.
Бо котре ж то місце було щасливіше,
Котре пробуване було приємніше,
Як Адама й Єви в раю найвчасніше? [11 : 415].*

Автор надзвичайно винахідливий і неперевершений у доборі символічного матеріалу для своїх творів. У поезії «Легенда про Пилата» він майстерно поєднав образи двох негативних персонажів Старого й Нового Заповіту — **Каїна** та **Пилата**, себто братовбивці й мимовільного боговбивці через відступництво. Концепти «гріх», «боговідречення», «непослух», «прокляття» набули тут вельми актуального символічного звучання через контекстне оточення — «вода», «кров», «вина», «втеча»:

*Пилат Христа віддав катам на муки
І мовив: «Я не винен — вам бажалось!».
Взяв воду і, прилюдно вмивши руки,
Пішов обідать, мов ніщо й не сталося [...].
І Бог поклав клеймо на груди Пилата,
Житє, смерть, тіло й дух його прокляв
Гіри **Каїна**, бо **Каїн**, вбивши брата,
Не мив рук з крові — винним чувсь, тікав [11 : 187–188].*

Біблієонім **Лазар** — символ воскресіння, страждання, святості, прослави Господньої, надії:

*Вчора тлів, мов Лазар, я
В горя домовині —
Що ж се за нова зоря
Мені блисла нині [11 : 107].*

Відвічним символом мудрості утвердився **Соломон**. Згідно зі Старозавітною оповіддю, Соломон через надмірне захоплення жінками на старості відійшов від Бога, чинив язичницькі жертви й обряди [І Книга Царів : 11]. Іван Франко був добре обізнаний із цим біблійним сюжетом, глибоко його переосмислив і наділив Соломона символами «гріх», «засторога», «упадок», не відкидаючи й традиційну символему «найвища мудрість»:

Тямиш — Соломон, що наймудрішим

*Уважався в племені жидівським,
Що, мовляли, розумом високим
З всіх людей стояв найближче Бога,
Через жінку навіть Бога зрікся
І в поганським храмі жертви діяв [11 : 417].*

Йосиф у біблійній традиції — син Якова, якого ледь не погубила заздрість своїх братів, а згодом — дружини фараона Пентефрія. Для Франка Йосиф — знакове уособлення страждань, терпіння, жертва людського підступу і обману:

*Та Йосиф знав ціну тих слів
І дворакові відповів:
«Минуле ти збудив сумне...
Мій друже, не люби мене!» [11 : 281].*

Самсон — це біблійний символ сили, захисник ізраїльтян. Надмірне захоплення співжителю **Далілою**, що виступає символом підступності, обману, жорстокості та ницості, погубило Самсона. У Франковій візії цей образ наділений семами «жертвність», «страждання»:

*Перша річ — ніколи, жодним робом,
Не відкрій своєї тайни жінці.
Тямиш, як Самсон відкрив свою Далілі,
І за те свободу й зір утратив [11 : 417].*

Франко часто вводить у свої поезії імена християнських святих, нерідко символічно акцентовані. За допомогою ретельно підбраного контекстного оточення символічний потенціал антропонімів вишліфовується, інтенсифікується, кристалізується поетом: святий **Миколай** (Николай) — вербалізований знак щирості, милосердя, чуда (розкривається вже у назвах поезій — «Два чуда святого Николая»); **Іван Дамаскин**, святий **Селедій** усимволізовують терпіння, страждання, прославу Господню; свята **Доместіка** — позначення чистоти й непорочності, стійкості у вірі:

*Правило віри, скромности взірець,
Жила собі Доместіка святая,
Своє сховавши світло під корець,
Служила у безбожного глутая [11: 300].
Бажаю оспівати вам,
Що стане духу мого,*

*Житє, стражданє, муку й смерть
Селедія святого [11: 302].*

Антитетичними семами наділений образ **Марії Магдалини** (Єгиптянки Марії). Автор у поезії «Ф. Р.» вважає її символом гріховності, а разом з тим краси і жіночності, любові, земних утіх:

*А ти не дбай, і доки тільки змога,
Сій радощі, плекай любовні мрії
І жаль гони від свого порога
За прикладом Єгиптянки Марії [11: 403].*

У рядках своїх поезій Франко заторкує не лише християнство, але й інші світові релігії та божества. Автор вводить у поетичний лексикон імена таких божеств, як **Будда, Ормузд, Агріман, Астарта**.

Будда (Сіддхартх Гаутама) — засновник та найяскравіше світило буддизму. Для Франка Будда — символ просвітлення, перемоги над злом, спокою, умиротворення:

*Поклін тобі, Буддо!
В темряві життя
Ти ясність, ти чудо,
Ти мир забуття! [11: 248].*

У поезії «Душа безсмертна! Жить віковично їй...» та «Арот і Марот» Іван Франко вводить антропонім **Астарта** — ім'я язичницької богині народів Сходу. Франкова поетична уява вималювала Астарту як символ сили, твердості, могутності («Душа безсмертна! Жить віковично їй»). В поезії ж «Арот і Марот» Астарта — «віщя жона», що перетворилася в зірку, соратниця Бога в боротьбі з гріхом. Доцільно у цьому аспекті розкрити й символосеми образів **Арога** й **Марота**, що уособлюють пиху, гордість, зверхність і, як виявилось, гріховність, покуту:

*Радіє люд. Одна в задумі —
Астартє, віщя жона.
«Не віриш?» — люд її питає.
«Попрубую», — рекла вона [11: 295].*

Контрастні антропоніми **Ормузд** та **Агріман** допомагають поетові створити алегоричне тло перемоги добра над злом, світла над темрявою. Згідно з міфологічною традицією, Ормузд — бог світла, проти-

вник Агрімана — бога темряви. Для Івана Франка світло і темрява — це добро і зло, застій і розвиток, старе і нове:

*Хитаєсь трон єго твердий,
Гчуєсь **Чорному** цареві,
Як **Ормузд** ясний, молодий
Вже виринає з хвиль рожевих [11: 118].*

Послугується Іван Франко і міфологемами **Лаокоон**, **Іксіон**, **Немезіда**, **Теміда**, **Авгій**, **Сфінкс**, **Еол**, **Прометей**, які наділяє оказіональними символічними значеннями: **Лаокоон** — невтомний борець за краще майбутнє; **Іксіон** — страдник і мученик; **Немезіда** — уособлення справедливості, світового порядку; **Теміда** ж навпаки — символ несправедливості, обману; **Авгій** символізує хаос; **Сфінкс** — це убивча пристрасть, мука, приречення; **Еол** — символ труднощів, життєвих перипетій, до слова, їх було чимало на шляху поета-творця:

*Приходилося
Поборювати **Еолові** вітри,
Що різко віяли з півночі,
Г супротивні хвилі пересудів,
Підозрїнь, злоби і незрозуміння... [11: 469].
А що, як **Немезіда**
Собі одного дня
Позволить жарт зробити
Г ролі поміня? [11:379].*

Знаходимо в поезіях Івана Франка імена-репрезентанти національної й світової історії та культури. Історичний досвід народу пов'язаний передовсім із державотворчим процесом, із конкретними історичними особами. Незважаючи на те, що іменник історичних постатей Франкових поезій порівняно невеликий, знаходимо оніми, що відносяться до цієї групи. Більшість з них набувають виразно акцентованих символічних обертонів. Скажімо, **Наливайко**, **Лобода** — символи свободи, нескореності, боротьби, стійкості, **Марко Кралевич** та **Милош Обилич** — сербські герої, що усимволізують волю, силу, відданість рідному народу:

*Незадовго встане пімста
З Косового поля,
Милош Обилич устане,
Підійметься воля [11: 94].*

На площинах поетичних текстів Івана Франка часто зустрічаємося з постаттю **Тараса Шевченка**. Ці два генії близькі за духовним світовідчуттям та масштабами вболівання про долю України. Певно, тому Франко відводить Шевченкові особливе місце символу, але не тільки України, народу. Шевченко — живий ідеал, неспокойне сумління, тривога. Водночас, він — святиня українського народу, його оберіг:

*Поклін тобі, народних нужд співаче,
Від мільйонів для котрих ти жив,
Від України, що ще й нині плаче
В тім самім горі, що ти її лишив!* [11: 462].

З великим пієтетом ставиться Іван Франко у своїх поезіях і до **Івана Котляревського**. Антропонім Котляревський актуалізує концептуальні семи «українськість», «патріотизм», «мистецька значущість», «національність». Переконливим художнім ідентифікатором антропоніма виступає лексема «батько»:

*Се Котляревський, батько наш Іван, —
Той сам, що перший українське слово,
Народне, чисте, ясне, як сльоза,
У люди вивів, світу показав* [11: 469].

Імена **Шекспіра**, **Данте**, **Петрарки**, **Спенсера** — це знаки, за допомогою яких автор передає болісні роздуми над становищем національної культури, літератури, загалом українського народу, а також порушує глибокі екзистенційні проблеми:

*Колись в сонетах Данте і Петрарка,
Шекспір і Спенсер про красу співали,
В форму майстерну, мов різьблена чарка,
Свою любов, мов шум-вино, вливали* [11: 178].

Ім'я мислителя **Арістотеля** дещо зіронізоване. Він — носій концептуальних сем «освіченість», «шляхетність», «мудрість», а також зовсім несподіваних — «нерозумність», «пиха», «зверхність»:

*Арістотель-мудрець Александра навчав
І такий у альбом його вірш написав:
«Більш, ніж меч, і огонь, і стріла, і коса,
Небезпечне оружжя — жіноча краса.
Тільки мудрість, наука і старші літа
Подають проти неї міцного щита»* [11: 281].

Окрему групу поетичного тезаурусу Івана Франка становлять оказіонально переосмислені народні імена: **Мирон**, **Баба Митриха**, **Панас**, **Михайло**. В більшості випадків — це номени людей з народу, що символізують убогість, страждання, безвихідь:

*І що кому в тім, що Михайло й Трохим
По своїх загонах криваво бідують,
Хоч рук собі й ніг від роботи не чують,
Прийде передновок — занестись нічим? [11: 198].*

Антропонім **Мирон** — уособлення самого Івана Франка. Автор досконало поетично обіграв власні роздуми й болісні переживання, що терзають душу. Мирон — оказіональний символ роздвоєння, болю, розчарування:

*На кривду в обороні правди стане
Правдивий Мирон, не лякаєсь смерти.
А ти, що йдеш під стягами тирана,
Облитий кров'ю праведних героїв,
Ти смієш Мирона ім'я поганить? [11: 148].*

Дуже часто у поезіях Івана Франка влучним інтенсифікатором та ідентифікатором символізація виступає прикладка-апелятив у пре- чи постпозиції, яка й сама нерідко набуває рис символу або значного символічного потенціалу (Арістотель-мудрець; Астарте, віщя жона; Періс, цар суворий...):

*Асока, цар премудрий, милосердний,
До ради царської звик був просити
Пустинників, аскетів, богомольців
І пильно слухав, що вони казали [11: 286].*

Наша лаконічна розвідка засвідчує, що антропонімічні одиниці у структурі художніх текстів Івана Франка виступають у ролі поетонімів із різними конотативними символічними відтінками значень. Вони — не просто важливий чинник формування індивідуально-авторського стилю Івана Франка, його ідіолекту, а й щедрий матеріал для дослідницьких пошуків, адже символічний ономастичний тезаурус митця — багата і ще непізнана грань «невичерпного атома». Надзвичайно перспективним вважаємо дослідження ономастичного символічного простору поеми «Мойсей».

Література

1. Гольберг М. Іван Франко і методологічні засади сучасної славістики // Марк Гольберг // Людина і творчість: гуманістичні вияви. — Вип. VI. — Дрогобич, 1998. — С. 79–101.
2. Денисюк І. Невичерпність атома / І. Денисюк. — Львів, 2001. — 318 с.
3. Жайворонок В. Знаки української етнокультури: Словник-довідник. — К.: Довіра, 2006. — 703 с.
4. Івасенко А. Антропонімія Галичини XVI ст. як предмет історико-лінгвістичного дослідження / Анна Івасенко // Проблеми гуманітарних наук: збірник наукових праць Дрогобицького державного педагогічного університету Івана Франка / Ред. кол. Т. Біленко (головний редактор), М. Федурко, Я. Яремко та ін. — Дрогобич: Редакційно-видавничий відділ ДДПУ імені Івана Франка, 2011. — Випуск двадцять восьмий. Філологія. — С. 32–43.
5. Ковалик І., Ощипко І., Полюга Л. Лексика поетичних творів Івана Франка. — Львів, 1990. — 264 с.
6. Кононенко В. І. Рідне слово. Підручник для шкіл із поглибленим вивченням української мови, ліцеїв, гімназій, колегіумів. — К.: Богдана, 2001. — 303 с.
7. Мацько Л. І., Сидоренко О. М., Мацько О. М. Стилїстика української мови. — К.: Вища школа, 2003. — 475 с.
8. Святе Письмо Старого й Нового Завіту повний переклад здійснений за оригінальними єврейськими, араміїськими та грецькими текстами. Переклад І. Хоменка.
9. Середич М. До проблеми становлення терміносфери сучасної художньої ономастики // Марія Середич // Актуальні проблеми сучасної термінології: Збірник наукових праць: Матеріали регіонального науково-практичного семінару. — Дрогобич: Посвіт, 2009. — с. 83–89.
10. Торчинський М. М. Символізація онімного простору [Текст] / М. М. Торчинський // Наукові записки Ніжинського державного університету ім. М. Гоголя. Серія філологічні науки: зб. наук. пр. — Ніжин, 2010. — Кн. 2. — С. 61–64.
11. Франко І. Вибрані твори: В 3 т. Т. 1: Поезії, поеми / Ред. колегія: Скотний В. та інші; упор. Шалата М. — Дрогобич: Коло, 2004. — 824 с.
12. Явір Л. «Дав Бог мені прожити много літ...» (символічне наповнення те онімів Бог, Ісус Христос, Мати Божа в поезії Івана Франка) / Лілія Явір // Науковий вісник Чернівецького університету: Збірник наукових праць. — Чернівці: Чернівецький нац. ун-т, 2013. — Вип. 659. Романо-слов'янський дискурс. — С. 47–51.

Явор Л. В.

**АНТРОПОНИМЫ КАК СИМВОЛЕМЫ ПОЭТИЧЕСКОГО ДИСКУРСА
ИВАНА ФРАНКО**

В статье исследуется символическая нагрузка антропонимов в поэзиях Ивана Франко. Антропонимы рассматриваются как неотъемлемая составляющая индивидуально-авторского стиля писателя, его идиолекту; очерчены языковые и внеязыковые факторы, которые способствуют символизации антропонимов. Доказано, что антропонимы не только важная составляющая выражения эмоционально-экспрессивного восприятия действительности поэтом, но и искусно отшлифованный и завуалированный символ.

Ключевые слова: *символ, символема, антропоним, теонимы, поэтонимы, библионимы, ономастика.*

Yavir L.

**ANTHROPONYMS AS SYMBOLEMES OF IVAN FRANKO'S POETIC
DISCOURSE**

The article deals with the analysis of the symbolic loading of the anthroponyms in Ivan Franko's poetry. Anthroponyms are considered to be an integral part of individual author's style and his idiolect. The linguistic and extralinguistic factors that contribute to symbolization of anthroponyms are described in the article. It was stated that anthroponyms are not only the important factor of transmission of Franko's emotional and expressive vision of reality, but also an artistically polished and covert symboleme.

Key words: *symbol, symboleme, anthroponym, theonym, poetonym, biblionym, onomastics.*